

[Edvard Sørensen.]

nerne vil høre op, en Udvikling, som man maa beklage.

Gennem Aarene har det jo været saadan, at praktisk talt alle Kommuner har gjort hæderlige Forsøg paa at skaffe Arbejde til dem, der ikke selv kunde skaffe sig det. Man har gjort det dels ud fra den Betragtning, at man vilde nedbringe Arbejdsløsheden, dels fordi man ønskede at være med til at modvirke den moralsk ødelæggende Virkning, Lediggang har. Men disse udmærkede Formaal tvinges man nu let til at se bort fra, fordi man ogsaa har Pligt til at se paa Kommunens økonomiske Fordel.

Jeg er klar over, at en Lovgivning paa dette Omraade er vanskelig at praktisere. Hvis der bliver en Lov ud af det foreliggende Forslag, og der skal komme noget virkelig godt ud af Sagen, maa det være stedkendte Folk, der træffer Afgørelse i de mange Sager, smaa og store, Loven vil afføde; og det er lige saa nødvendigt, at Administrationsapparatet bliver enkelt og ligetil, thi bliver det for omstændeligt, vil mange vige tilbage for Besværet. Jeg formoder, det vil blive mange Smaaarbejder, der falder ind under Lovens Bestemmelser, og derfor gælder det om, at de Undersøgelser, der skal foretages bliver saa faa og saa smaa som muligt; ellers vil mange sige: Nej, alt dette bliver for omstændeligt, vi vil hellere udbetale Understøttelse, det er lettere. Men det er jo ikke det, der skulde blive Resultatet af Loven.

Nu kan man vel paa flere Maader afbøde de Vanskeligheder ved Lovforslaget, som man ønsker at afbøde, og om den foreslaede Maade er den rigtige, skal jeg ikke udtale mig om paa nærværende Tidspunkt. Jeg tillægger ikke Lovforslaget større Betydning, end det har, men ved en grundig Udvalgsbehandling og ved at foretage adskillige Ændringer er det muligt, der kan skabes en brugelig Forsøgslovgivning paa dette Omraade. Man kunde ogsaa overveje andre Veje: der kunde maaske være Tale om en Lettelse af Tilskuddet til Arbejdsløshedsfonden, naar saadanne Arbejder sættes i Gang, og maaske var der ogsaa Grund til at overveje, om den Procent, Kommunerne selv skal betale af den Understøttelse, der gives, burde forhøjes. Men alt dette kan vi overveje i det Udvalg, der antagelig bliver nedsat til at behandle Lovforslaget.

Mit Partis Stilling er den, at vi er vilige til at gaa ind i en saglig Drøftelse af

Lovforslaget og gennem en Række Ændringer søge at naa frem til en Lov, der kan raade Bod paa de uheldige Forhold, der findes.

Vi maa i § 1 se at faa klaret, saa vidt det er muligt, hvilke Arbejder der kan komme ind under Loven, og i øvrigt maa hele Lovforslaget affattes paa en saadan Maade, at der ikke bagefter bliver Plads for Fortolkninger.

Bestemmelsen om, at det skal være Arbejder, ved hvilke den ugentlige Arbejdstid for den enkelte Arbejder ikke overskrider 36 Timer, er formentlig overflødig og kan udgaa, da det jo i Praksis vil blive saadan, at man vil begrænse dette Arbejde til et Dageetal eller Timetal, der er mindre end de 36 Timer; naar det staar i Loven, vil man betragte det som et Timetal, man helst skal naa op til.

I § 1, Stk. 3, 2det Punktum, staar der:

„Det er derhos en Betingelse, at Arbejdet fortrinsvis staar aabent for arbejdsløshedsforsikrede, der enten er uden Adgang til Understøttelse fra Arbejdsløsheds-kassen, eller for hvem en Deltagelse i Arbejdet er paakrævet som Supplement til den forsikringsmæssige Understøttelse for at undgaa, at der før eller senere maa ydes offentlig Hjælp.“ Ogsaa dette mener jeg maa udgaa, eller det maa formes saaledes, at ikke-arbejdsløshedsforsikrede kan komme med paa lige Fod. Vi maa huske paa, at det, Lovforslaget tilsigter, er at interessere Kommunerne i at give Arbejde i Stedet for Understøttelse, og de, der ikke er arbejdsløshedsforsikrede, skal jo have Kommunehjælp lige saa vel som de forsikrede, naar deres ordinære Understøttelse hører op, og derfor maa disse to Kategorier stilles paa lige Fod over for Loven. Af arbejdsløshedsforsikrede, som der kan blive Tale om skal søge Kommunehjælp, vil der — det fremgaar klart af flere Forhold — i Aar blive et stort Antal, idet mange jo strander paa 10 Maaneders og 26 Ugers Bestemmelsen i Arbejdsløshedsloven.

Efter min Mening maa der ogsaa her indsættes et nyt Stykke i Lovforslaget, der præciserer, hvad Meningens med Arbejdet er.

Jeg kunde tænke mig, at man i Loven indsatte en Bestemmelse, som lød omtrent saaledes: „Vilkaarene for Arbejdet skal fastsættes saaledes, at de flest mulige arbejdsløse derved kan finde Beskæftigelse, og at det bliver fordelagtigt for de arbejdsløse at faa Beskæftigelse ved disse Arbejder